

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357637248/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

temennesker i deres triumferende enfold kakler videnskabens fallit. Vel. Lad den også sætte noget til i konkurrencen med den anden magt; den har råd til det. –

Han lod den ene hånd løbe hen over bogryggene for at trykke dem ind; den stod for langt frem. Den bevægelse havde i mange år været den eneste form for kærtegn, han kendte.

Helga sad hjemme i sit værelse og sammenlignede de to billeder, det gamle og det ny. Hun *vilde* synes bedst om det gamle, det havde hun bestemt, det vilde hun blive ved med. Men det billede skulde ikke vises ham, og dets historie skulde han aldrig høre. Hun var nedslået; hans sidste ord havde været en bitter trøst for hende, det var sagt med en myndighed, der gjorde hende lille. Det vilde nok visne; hun troede ikke mere på alt det, hun havde indbikt sig; hans ord havde gjort det til tomt fantasi, så stor var han. Men det var godt. Når det skulde visne, så var det bedst straks. Men det billede skulde han ikke se; det var vel synd, men hun kunde ikke.

En tåre faldt på papiret under hendes hænder.

Sikken et plask, tænkte hun og skar ansigt.

Hun kastede begge tegningerne i skuffen, drev den ind og drejede nøglen om med et harmfuldt vrid.